

GIẾT CHO ĐỦ CHỈ TIÊU!

Một.

Năm 2020, Thúy Hà, họ Phan là một người nữ thuộc thế hệ thứ ba sau 1975 (sinh 1979 tại Hương Khê, Hà Tĩnh, nay sống tại Hà Nội, thủ đô CHXHCNVN) tuy “không phải là nhà văn” (tuyên bố ngày 8 Tháng Sáu 2023 tại Collège de France, Paris) nhưng do đã nghe ra, nên đã viết xuống những “cảnh (thật) chết”:

“Vào năm giảm tô, ông nội bị bắt giam. Ông bị treo lên, đầu động xuống đất. Sao lại động đầu ông xuống đất, sau này tôi hỏi mẹ. Mẹ bảo, để cho ông có nuốt vàng vào trong bụng thì nhả ra. Họ động đầu ông như thế từ sáng đến trưa, từ trưa đến tối. Cho đến lúc không tra khảo gì nữa thì tống vào tù... Ông nội bị treo ngược đầu, sau đó chết vì bệnh. Bác Võ Tá Cảnh, con trai cả của ông bà, chết trong trại giam. Có người nói bác tự vẫn (...)

Anh chết, em phải thế mạng. Cha tôi, Võ Tá Tân, phải đền tội thay Võ Tá Cảnh. Cha về làng để nhận án tử hình thay thế bác Cảnh (...). Trên quả đồi trọc, những bó đuốc giơ lên. ‘Cho mi nói một lời cuối cùng với bà con nông dân’. Cha nói: ‘Con thừa bà con nông dân, con là một thằng phản dân, phản đảng, phản nước, con xin ông bà nông dân tha tội bắn cho con...’ Ba phát súng. Ở nhà chúng tôi nghe rõ. Cha tôi gục xuống.” Đoạn kể của Võ Tá Tạo (Phan Thúy Hà. Gia Đình. NXB/PNVN, Hà Nội, 2020; trang 49–53).

Với cảnh “thật chết/chết thật” như trên, Phan Thúy Hà có thắc mắc chân thành: “Cải cách ruộng đất” – gọi chung vậy – Phải chăng là câu chuyện của (cả) loài người? Đó không chỉ là câu chuyện của riêng Liên Xô, Trung Quốc, Việt Nam (cộng sản). Phần lớn người Việt Nam không nhận thức được hết Nỗi Đau. Cái này đến từ rất nhiều nguyên nhân. Họ (có thể–Pnn) đồng nghĩa “Nỗi Đau với Sự Không May”. Điều này xảy ra trong suy nghĩ của cả những vị học cao. Khi chưa được nói cho hết nhẽ thì câu chuyện chưa thể gọi là đã qua, dù xảy ra cách bảy mươi hay một trăm năm.

Thoạt tiên bản thân cũng muốn “tin” như cô Phan để tạm an lòng, nhưng khi phải đọc thêm câu chuyện. Hãy nghe kể tiếp...

“Ba tên phản động hàng đầu của xã Bùi Xá là Trần Yên, Nguyễn Oánh, Đặng Yên. Đây là ba tên cộng sản của thời điểm 1930–1931 (hàng cán bộ cộng sản cốt cán của Phong Trào Xô Viết Nghệ Tĩnh, 1930–1931–Pnn), bị Pháp đưa vào nhà lao bảy năm, trong Ban Mê Thuật. Nhưng (sau khi được thực dân Pháp ‘tàn ác’ trả tự do–Pnn) trở về địa phương Nghệ An theo quan điểm cách mạng thì:

‘Chúng chui vào đảng để phá hoại cách mạng (?!). Bắn.’ Tên đầu số số 1: Trần Yên. Là cha của nhân vật Trần Văn Dung. Chết sau 10 ngày bị tra tấn, bỏ đói, chưa kịp bắn. Lấp ròi, mẹ con mới được báo. Khi cất mộ, thấy dây thừng ở cổ. Dây thừng lòi xác từ xóm Trúc ra bờ sông sau đình Làng Khê.

Tên đầu số số 2: Nguyễn Oánh. Bắn 5 phát mới chết. Cổ bị lia một nửa. Bà Chắt Hinh (vợ) phải dùng chạc mui (dây thừng) tròng nốt nửa phần cổ lòi đi chôn. Đi được hai chục mét, bà Chắt Hinh ngất. Người ta dội nước vào mặt, bà tỉnh lại, lòi thêm hai chục mét, lại khụy xuống. Người ta lại dội nước vào mặt bà. Lòi đến cái hố đào sẵn bên hố xí. Thằng con mới bốn tuổi kêu khóc, mẹ ơi đừng chôn cậu, con sợ. Hai mẹ con bị đuổi ra mé làng. Bắt cua ăn sống, vì không có nồi nấu. Thằng bé qua được chết đói nhờ những con cóc, con nhái.

Tên đầu số số 3: Đặng Yên. Để kết tội chết, một vụ án giết người được dựng ra: Đặng Yên giết một phụ nữ miền Nam tập kết đang đi trên đê. Những thợ đầu đứng lên mô tả cảnh giết (giả tạo–Pnn) rùng rợn đến nỗi sau này đi qua địa điểm giết người (tượng trưng) đó bác Trần Văn Dung vẫn rờn rợn. Bắn xong, ông Đặng Yên gục xuống, không thấy máu phun ra, bởi khi đó thân người ông đã như que củi – Xong.

Tuy nhiên (sau này – Pnn) Đảng ra tuyên bố: ‘*Ba ông bị (giết) oan*’. Được (đảng–Pnn) công nhận là ‘*cán bộ tiền khởi nghĩa*’, được hưởng tiền chế độ. Ông Nguyễn Oánh được (công nhận–Pnn) là liệt sỹ, cho nên thằng bé con ông (ăn cóc nhái mà sống) năm xưa nay (trở nên) là ‘*con liệt sỹ*’, được sang Ba Lan học!

Xã Bùi Xá còn có chị gái của ông Lê Văn Thiêm: Bà Cửu Hối. Bà không phải đảng viên nên không bị đưa vào diện bắn, chỉ đưa vào trại giam. Xã Bùi Xá là quê nhà của họa sĩ, điêu khắc gia nổi danh Phùng Thị Điềm (sau này là nghệ sĩ thiên tả/chống VNCH tại Pháp trong thập niên 1960). Cha của bà là Cụ Án Cần bị giam chết đói tại nhà.

Con trai cụ là chiến sỹ Phùng Duy Phiên, cán bộ trung đoàn đầu tiên khi kháng chiến bắt đầu. Bùi Xá là xã khá giả của huyện Đức Thọ, Hà Tĩnh bấy giờ – về tất cả các mặt kinh tế, văn hoá, giáo dục. Thầy giáo Phong, thầy giáo Cơ chết đói và chết trong trại giam. Thầy giáo Trị bị đuổi dạy. Anh Cửu Thiêm cháu nhà quan tự tử. Bà Đoàn Phương tự tử. Anh Viên bị giam chết đói. Đó là chuyện xảy (CHỈ) ra ở một xã – xã có truyền thống cách mạng!”

Hai.

Như vậy là thế nào? Chỉ trong một xã, Xã Bùi Xá, Đức Thọ, Hà Tĩnh nơi có những người lương thiện, công chính, có học vấn, có “công lớn với cách mạng” (cán bộ lãnh đạo tiền khởi của Phong Trào Xô Viết Nghệ Tĩnh, 1930–1931), mà người con trai của nạn nhân (bị kết án oan) là cán bộ chỉ huy cấp trung đoàn Phùng Duy Phiên khi kháng chiến mới bắt đầu (19/12/1946)!

Vậy phải có một nguyên nhân từ một cá nhân/nhóm cá nhân cụ thể/rất cụ thể để khởi động “kế hoạch giết người/với (chính) người của ta”. Chúng ta hãy tìm từ đầu cội nguồn...

“Hoàng Tùng (Biên tập/Tổng biên tập Nhân Dân (1951–1982); Ủy viên BCH/TƯĐ (1976–82)–pnn) đã viết trong hồi ký:

‘... Mùa hè năm 1952, Mao Trạch Đông và Stalin gọi Bác sang, nhất định bắt phải cải cách ruộng đất. Sau thấy không thể từ chối được nữa Bác mới quyết định phải thực hiện... Họ (Stalin, Mao) muốn qua cải cách ruộng đất để ‘chỉnh đốn’ lại Đảng ta. (Trích đảng từ hồi ký Hoàng Tùng ‘Vài chuyện về Bác Hồ với Trung Quốc –Pnn)’. ‘Trung Quốc đã rắp tâm đưa đảng cộng sản Việt Nam vào quỹ đạo của Trung quốc như bóng với hình.’” (Trần Đình. Đền Cù, Người Việt Books, US, 2014. Trang 95).

Đến đây chúng ta có thể kết luận không sợ sai lầm: Chính Hồ Chí Minh chứ không ai khác là tác nhân “xây dựng/lãnh đạo/điều hành” toàn diện các kế hoạch của đảng cộng sản Việt Nam từ ngày thành hình (3 Tháng Hai 1930) qua các giai đoạn cao trào cũng như thoái trào của tổ chức chính trị bạo lực này.

Tiến trình này hiện thực cụ thể trong “Chiến dịch Cải Cách Ruộng Đất” khởi động từ 1953 đến năm 1956 như trên đã đề cập với những nhân sự điển hình: “Phá đảng lừng danh quân Đặng Thí. Giết người khét tiếng gã Chu Biên” (Đền Cù, trang 111).

Những tên sát nhân thành danh này không hề bị trừng phạt, trái lại được tưởng thưởng do công lao “xây dựng chế độ” với thành tích: “Chu Văn Biên, bí thư đoàn ủy cải cách ruộng đất Nghệ Tĩnh, bắt ghế ngồi trên thềm cao chỉ tay vào mặt mẹ để chấp tay đứng dưới sân gần giọng... ‘*Tao với mi không mẹ, không con mà chỉ là kẻ thù giai cấp của nhau. Tao có phận sự tiêu diệt mi.*’”

Chu Biên được đề bạt thứ trưởng nông nghiệp do “nhiệt tình cách mạng”. (Đền Cù, trang 111) và Đặng Thí được đề cử vào BCH/TƯĐ khóa 1967–1982 cùng với Hoàng Tùng, đồng nghiệp, đồng chí thân thiết của “nhà văn” Trần Đình trong ban biên tập báo Nhân Dân từ 1951.

Thế nên, tôi có ý nghĩ: “Phải chăng do không muốn dính dấp với loại ‘nhà văn/nhà thơ’ của Hà Nội (Trần Đình, Tô Hoài, Chế Lan Viên, Tố Hữu...) nên tác giả Phan Thúy Hà đã từ chối danh tính ‘nhà văn’ trong lần phát biểu tại College de France trong ngày 8 Tháng Sáu 2023?!” Hy vọng tôi ước đoán không sai.

Tóm lại, Hồ Chí Minh, Trường Chinh, Lê Duẩn, Võ Nguyên Giáp, Lê Khả Phiêu... Tất cả tập đoàn bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam nơi Hà Nội, ở Trung Ương Cục Miền Nam (Cục R) là (đích) thủ phạm hàng đầu của (nhiều) lần tàn sát tập thể Người Dân Việt Nam

một cách có hệ thống kể từ ngày đảng cộng sản thành lập (3 Tháng Hai 1930) dẫu tay họ không hề dính máu của ai. Nhưng “Tội Ác Đảng Cộng Sản” không ngừng lại tại Ngày 30 Tháng Tư, 1975 với 600,000 người Việt chết trên đường vượt biên, vượt biển bởi kế hoạch “công an tổ chức vượt biên—công an bán bãi vượt biên—công an tàn sát vượt biên”. Tội ác đúng sách lược, có chỉ tiêu hôm nay (Thế Kỷ 21) vẫn đang tiếp tục.

Ba.

Vụ án Nguyễn Hữu Giộc/Mười Vân, nguyên Giám Đốc Công An Đồng Nai (Biên Hòa, Phước Tuy trước 1975) bị tử hình gây chấn động dư luận sau 1975. Năm 1948, Mười Vân/Giộc gia nhập vào công an xã Long Định, Chợ Lớn. Thời kỳ 1948–1949, Huyện Cần Đức nơi chính quyền quốc gia chưa kiểm soát được, Mười Giộc đã làm mưa làm gió giết hại rất nhiều người trong đó có lãnh đạo huyện đội trưởng Việt Minh/cộng sản với vu cáo (giả tạo) ghép vào tội theo “Đại Việt Quốc Dân Đảng” – Lý do thông dụng dùng để (giải thích/hợp lý hóa) chủ trương giết người của cộng sản Việt Minh trong những năm trước, sau 1945, 1946.

Năm 1954, Giộc tập kết ra Bắc, được cử làm Phó Phòng cảnh sát Trị An/Ty Công An Hòa Bình. Năm 1962, Giộc trở về miền Nam “chống Mỹ cứu nước”. Sau năm 1975, Giộc được cử làm giám đốc công an Tỉnh Đồng Nai (mới). Điển hình Giộc đã hạ ngục tra tấn, bức cung rất dã man hơn cả cầm thú bằng cách bỏ đói “đồng chí” tên Ba Lan, bắt ăn phân người trộn với bo bo – học từ cách của Mao đối với Thống Chế Hồng Quân Trung Quốc Bành Đức Hoài trong Cách Mạng Văn Hóa, 1965!

Sau 1975, trong thời gian hai năm 1978–1979, Giộc cấu kết với Kim Anh (chủ nhà hàng Cynos, Vũng Tàu trước 1975), tổ chức hệ thống tàu vượt biên, bán bãi, chung chi đầy đủ (bằng vàng) tại các bãi Hồ Cốc, Bình Châu, Lộc An, thuộc Quận Xuyên Mộc, Phước Tuy (trước 1975). Theo ước tính không chính thức, Giộc thu cả nửa tấn vàng, giao cho Kim Anh chờ ngày đoàn tụ ở Mỹ. Thu được khối vàng lớn, nhưng Giộc nộp ra Hà Nội không bao nhiêu.

Thế nên, đã đến lúc phải hạ thủ Giộc. Năm 1983, Bộ trưởng Bộ Công An Phạm Hùng đích thân ký lệnh bắt giam. Phiên tòa sơ chung thẩm xét xử Mười Vân/Giộc tại hội trường lớn Tỉnh Đồng Nai là một phiên tòa lịch sử của ngành tòa án cộng sản do Phó Tòa Phúc Thẩm tối cao Phạm Như Phân chủ tọa.

Sau ba ngày xét xử, tòa tuyên án tử hình Giộc. Theo báo chí của nhà nước cộng sản thì kết quả phiên tòa là “niềm vui khôn tả của hàng ngàn người dân”, đặc biệt là những người từng phải chết oan, tù tội và nhục hình do Mười Vân/Giộc gây ra. Nói như thế là nói (láo) lấy có, bởi trong khoảng thời gian dài 35 năm từ 1948 đến 1983, Giộc/Mười Vân đã giết rất nhiều người (cán bộ cộng sản, đảng phái quốc gia, và dân thường) với có “cách mạng”.

Thế nhưng, tại sao phải đến 1983, Phó Thủ Tướng/Bộ Trưởng Công An Phạm Hùng mới “lên kế hoạch” bắt Giộc (phải) chết? Chúng ta có thể nói chắc: “Giộc/Mười Vân đã giết đủ chỉ tiêu, và dấu chấm hết chính là mạng sống và khối vàng khổng lồ mà y ta đã chiếm được từ cái chết của ngàn người (Việt và Hoa của Miền Nam) vượt biên sau 30 Tháng Tư 1975.”

Chẳng có người dân nào “vui khôn tả” án tử hình của Giộc, bởi họ đã là những người đã chết, máu thấm đẫm, thịt da, xương cốt rơi rớt trên đoạn đường dẫn đến những bãi vượt biên Hồ Cốc, Bình Châu, Lộc An... xuyên rừng Xuyên Mộc (Phước Tuy) mà dân chúng vùng Biên Hòa, Long Khánh, Phước Tuy, Vũng Tàu gọi là “đường Mười Giộc”.

Tội danh khi tuyên án tử cho Mười Vân/Giộc là: “Cố ý làm trái nguyên tắc, chính sách, chế độ, thể lệ kinh tế gây thiệt hại nghiêm trọng tài sản XHCN”. Không phải thế, mà phải nói: “Mười Giộc đã thực hiện ‘rất đúng’ nguyên tắc/chính sách/chế độ/chỉ tiêu” để đảng ta với đám cán bộ trung ương nơi Bộ Chính Trị, Bộ Công An ở Hà Nội được “vui khôn tả”, vì chỉ mở một “trận tòa án” thu được 1,979 lượng vàng theo báo cáo chính thức. Thực tế đến nửa tấn (8,000 lượng) và có thể nhiều hơn thế nữa mà cộng sản Hà Nội dần thâu lại được sau này.

Thảm kịch vượt biển/vượt biên không chấm dứt sau án tử hình Mười Giộc với thân xác của người chết thảm bao gồm trẻ nhỏ vị thành niên do “quy định” của “đảng, nhà nước ta” dành cho bọn “bán nước/phản bội tổ quốc”: Muốn nhận xác người vượt biển đem về chôn, nhà nước đề ra “tử thi phí”: Xác người lớn/1,000 đồng tiền HCM! Xác trẻ nhỏ/600! Với “tử thi phí”, nhà nước chxhcnv (không đủ sức viết nguyên chữ hoa) vượt quá khả năng tàn độc của tất cả thứ, loại nhà nước ác độc, man rợ nhất đã có trên hành tinh quả đất này. Chúng ta tiếp [tục] theo dõi “biện pháp phát triển/nâng cao chất lượng kinh tế xhcn” của đảng, nhà nước Hà Nội.

Bốn.

Cuối Thế Kỷ 20, bắt đầu thập niên 1990, phong trào vượt biên/vượt biển dần chấm dứt, các trại ty nạn vùng Đông–Nam Á đóng cửa. Đảng ta không còn “mối (sinh) lợi chiến lược” từ kế hoạch “tổ chức/bán bãi/tàn sát” với đối tượng “thuyền nhân” – Thế nên Đảng “sáng tạo” kế hoạch “xuất khẩu lao động/khởi động kinh tế vĩ mô” với “đối tượng/sản phẩm” có giá trị chất lượng, giá trị (kinh tế) cao mà không phải tốn công xây dựng, đào tạo – “Thùng nhân” được thành hình và đưa vào hoạt động, đẩy mạnh kinh tế “xã hội chủ nghĩa” lên một tầm vóc mới trên quy toàn cầu!

Nhưng trước khi đề cập “Thùng nhân” với kế hoạch Xuất Khẩu Lao Động/XKLD, chúng tôi đề cập một “khâu” tài chánh chiến lược KHÁC mà đảng, nhà nước Hà Nội đã quá “hên” mà thâu đạt được – Đây là nguồn tài chánh đến từ các nước tư bản có hệ thống “kinh tế/tài chánh rẫy chết” với chính sách “người bóc lột người” qua thành phần đối

tượng mà đa số nếu không nói hầu hết là “Công Dân VNCH/Ty nạn cộng sản” rời khỏi nước sau 30 Tháng Tư 1975.

Đối tượng đau thương, tan tác này sau đợt vượt biên suốt thập niên 1980 nếu sống sót qua thảm trạng “vượt biên–mua bãi vượt biên–sát hại (người) vượt biên” do công an cộng sản tổ chức và thực hiện như phần trên đã trình bày với thành phần sát nhân (điển hình) tên Mười Vân/Giộc. Và (nếu) sống sót, thoát nạn hải tặc Thái, Mã dẫy mờ biển Đông, họ đến được một đất nước “không phải là cộng sản”, chủ yếu Mỹ, Úc, Gia Nã Đại...

Và tại những xứ sở mới này, lượng người bất hạnh (đông đảo) thực hiện ngay động tác cấp thiết hàng đầu: “Nỗ lực làm việc để nuôi sống lượng người thân còn kẹt lại Việt Nam, thành phần nam giới đang trong hệ thống trại cải tạo dày đặc từ Nam ra Bắc”. Vô tình một cách hợp lý, đám người đọa đày sau năm 1975 với danh tính (bị) lãng nhục “bọn người bỏ nước, phản bội tổ quốc” chính thức biến thái thành “khúc ruột ngàn dặm” mà “Đảng và Nhà nước ta” luôn luôn coi cộng đồng người Việt Nam ở nước ngoài là một bộ phận không tách rời của cộng đồng dân tộc Việt Nam – Điều 2 của Nghị Quyết 36 (2004).

Số lượng kiều hối của cộng đồng kể trên tăng theo lũy tiến phần lớn chuyển về gia đình cư ngụ vùng Sài Gòn. Điển hình qua Thế Kỷ 21 vẫn đạt hơn US \$6.6 tỷ/2022, tương đương 33% thu ngân sách của thành phố, và chiếm trên 50% so với cả nước. Sài Gòn vẫn luôn là Sài Gòn, thành phố giàu nhất nước. Vào Thế Kỷ 21, nhu cầu sinh tử “Kiều Hối” luôn là ưu tiên chiến lược hàng đầu để Việt Nam cộng sản (được) ở trong nhóm ba quốc gia nhận kiều hối nhiều nhất khu vực Châu Á–Thái Bình Dương, và thuộc toán 10 quốc gia nhận kiều hối nhiều nhất thế giới.

Thế nên kế hoạch XKLD để lượng kiều hối “nuôi dưỡng chế độ/làm giàu đất nước ‘tư bản đỏ hóa’ (phải) được duy trì, phát triển. Trong tình hình ‘khẩn trương’ này, đường dây ‘XKLD CHUI’ được thành hình như một ‘đột phá chiến lược xã hội chủ nghĩa’ và ‘Thùng Nhân’ là ‘kết quả tất yếu’ của, từ Tính Đảng/Đảng Cộng Sản!”

Năm.

Kiều Hối đã là MỘT trong những nguồn vốn quan trọng từ nước ngoài/quyết định cho sự sống còn của nền “kinh tế – xã hội của CHXHCNVN” khi các “quả đấm (thép) kinh tế” điển hình như VINASHIN/Tập đoàn công nghiệp tàu thủy Việt Nam; HUD/Tập đoàn đầu tư và phát triển Nhà và Đô Thị Việt Nam; VNIV/Tập đoàn Công Nghiệp và Xây Dựng Việt Nam... lần lượt phá sản!

Nền kinh tế XHCN tan nát như thế, nhưng cán bộ đảng từ địa phương đến trung ương tiếp tục xây “biệt phủ” và mỗi tỉnh, thậm chí mỗi huyện đều có “tượng đài”?! Kiểu như bức tường gốm sứ (dài 1,950 thước) tiêu mất 1,000 tỷ đồng/500 triệu đô-la Mỹ cho công

trình “hoành tráng” 1,000 năm Thăng Long/Đúng “quốc khánh, 1 Tháng Mười 2010” của Tàu. Đến Tháng Sáu 2020 bức tường bị đập bẽ!

Vì lẽ sống chết này, Đảng, Nhà nước cộng sản Hà Nội đã không ngừng phát triển kế hoạch (lớn) thâm đạt kiểu hối, đặc biệt chuyên người lao động Việt Nam đi làm việc chính thức (và chui) tại các nước phát triển trên thế giới, chủ yếu là Nhật Bản, Đại Hàn, Đài Loan... Châu Âu với Anh Quốc là mục tiêu lớn nhắm tới.

Bi thảm kịch điển hình mở ra theo như câu chuyện sau... Lê Văn Hà, 30 tuổi người huyện Yên Thành, tỉnh Nghệ An, một vùng quê nghèo chuyên nông nghiệp. Hà ra đi từ Tháng Bảy 2019 với đích đến là nước Anh. Chuyên đi phải mất 20 ngàn bảng Anh (tức khoảng 25 ngàn đô-la Mỹ) trả cho “đường dây đưa người ra nước ngoài”.

Đây là một khoản tiền quá lớn mà gia đình phải cầm thế (với ngân hàng nhà nước) hai lô đất mới vay được với hy vọng tới đất Anh, Hà sẽ tìm được việc làm để trả nợ. Nhưng trước ngày 24 Tháng Mười 2019, khi báo chí Anh và quốc tế đưa tin có 39 người nhập cảnh lậu vào Anh Quốc bằng container đã bị chết tại khu công nghiệp Watrglade, thị trấn Grays (Quận Essex, Anh Quốc), thì ông Lê Minh Tuấn, cha của Hà nhận được một tin nhắn (cuối cùng) của con trên Facebook ngay trước thời điểm mà anh Hà nói rằng đang chuẩn bị vào Anh.

Thế nên, ông Tuấn tin rằng người con nằm trong số 39 nạn nhân chết trong lòng xe oan nghiệt ở Essex. Lê Văn Hà không chết một mình, anh chết vì ngạt thở với nhiều nạn nhân cùng Huyện Yên Thành, Tỉnh Nghệ An (vùng đất cách mạng kiên cường với thành phần nạn nhân bị giết oan từ mà phần trên Phan Thúy Hà đã kể ra). Trong số người chết có cô gái 19 tuổi Bùi Thị Nhung, người thiếu nữ thông minh, sáng đẹp nhất trong số bốn anh chị em. Bùi Thị Nhung là hy vọng tốt nhất cả toàn cho gia tộc.

Lê Văn Hà, Bùi Thị Nhung... những công dân CHXHCNVN sinh trưởng sau 1975, hoàn toàn không dính dấp đến chiến tranh chống Thực Dân Pháp (1946–1954); chống Ngụy Quân–Ngụy Quyền–Đế Quốc Mỹ xâm lược (1960–1975), đã chết cùng với nhiều người khác, tổng cộng 39 người; lớn nhất 44 tuổi, nhỏ nhất là một cậu bé vị thành niên, 15 tuổi. Tất cả đều Chết Ngạt trong lòng container để cố vào đất Anh tìm việc làm kiếm tiền trả nợ ở quê nhà.

Chết sau lời trăng trối cuối cùng (được ghi lại trong cell phone) của anh Nguyễn Thọ Tuấn, 25 tuổi gửi về cho vợ con tại giây phút cuối ngày 23 Tháng Mười 2019... “Anh Tuấn đây. Anh xin lỗi. Anh không chăm sóc được cho mẹ con em. Anh xin lỗi. Anh xin lỗi. Khó thở quá rồi...”

39 người chết tại ngày 23 Tháng Mười 2019 không vô tình, ngẫu nhiên có mặt cùng nhau trong thùng xe tử thần. Công việc đưa họ ra nước ngoài là một phần hoạt động của thế giới ngầm thuộc của một mạng lưới toàn cầu/Nơi khởi hành là Hà Nội. Họ rời Việt Nam

từ sân bay Nội Bài với giấy tờ XKLD “hợp lệ/hợp pháp”, qua ngã Trung Cộng, dần tới các nước cộng sản thuộc khối Đông Âu cũ (trước 1990).

Nhưng khi đến English Channel (eo biển Manche), cho dù mức phí đã nộp là bao nhiêu chẳng nữa, thì con đường duy nhất vào đất Anh vẫn là phải trốn vào container. SỰ CHẾT BẮT ĐẦU. Thành phần thuộc đường dây buôn người bắt đầu từ Hà Nội kia đã thu một khoản tiền rất lớn từ 10 ngàn bảng đến hơn 30 ngàn bảng Anh, tỷ lệ chia chác giữa kẻ tổ chức ở Hà Nội và tài xế lái xe container nơi cửa khẩu Essex là Bao Nhiêu và gồm có những AI chúng ta không thể biết?!

Chỉ biết sau thảm kịch ở Essex, Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc đã ra lệnh điều tra về các vụ việc đưa công dân Việt Nam “xuất cảnh chưa hợp pháp”/theo cách nói của báo chí nhà nước, xử lý nghiêm các vi phạm! Bất chấp lệnh của Thủ tướng Phúc (năm 2019), hay đe dọa trừng trị của Tướng Công An Tô Lâm (hiện thời), khoản tiền khổng lồ kiếm được từ việc buôn người đã trở thành một “ngành kinh doanh hợp pháp gọi là XKLD” béo bở và đang tiếp tục phát triển mạnh ở Việt Nam.

Tháng Mười 2019 kia đến nay, Tháng Mười 2023 đúng bốn năm, nạn buôn người/trốn thoát bất hợp pháp ra khỏi Việt Nam có giảm không? Tháng Ba vừa qua của năm 2023 báo chí Đài Loan đưa tin 14 người Việt gồm 9 nam và 5 nữ, vượt biên giới đường bộ bất hợp pháp sang Trung Quốc, sau đó di chuyển đến khu vực duyên hải của Tỉnh Phúc Kiến, tìm cách vượt biển vào Đài Loan nhưng thuyền đã bị lật chìm giữa biển khiến tất cả thiệt mạng!

48 năm sau 30 Tháng Tư 1975, người Việt Nam vẫn tiếp tục vượt biên. Nhưng phần lớn thuộc Miền Bắc vĩ tuyến 17 – Công dân Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa trước 1945, hoặc CHXHCNVN sau 1954.

Cali, Tháng 10/2023
PHAN NHẬT NAM

Nguồn: Internet eMail by th chuyển

Đăng ngày Thứ Ba, October 17, 2023
Ban Kỹ Thuật Khoa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH